

soner for at være en ædruelig og hæderlig Person, som kan antages egnet til at drive et mindre Landbrug. Endvidere skal der fremlægges Bevis for at have været beskæftiget ved Landbruget i mindst 4 Aar efter det fyldte 18. Aar, og endelig skal han i kontante Penge disponere over et Beløb, der svarer til mindst $\frac{1}{5}$ af det Beløb, det samlede Statslaan udgør.

Dernæst foreslaas en Række Bestemmelser om, hvorledes disse Ejendomme skal drives, saa længe Staten har Panteret i dem, Bestemmelser, der er ganske analoge med de nugældende. Ejeren af disse Ejendomme, der er oprettet som fuldstændig frie Ejendomme, skal frit kunne disponere over disse, kun med det Forbehold, at saa længe Staten har Panteret heri, maa de kun afhændes til en ny Ejer, der opfylder de samme Betingelser, som Staten krævede af den første Besidder. Endelig gives den Bestemmelse, at Brugere af Husmandsbrug, der er oprettet i Henhold til Lov Nr. 557 af 4. Oktober 1919 med Tillægslove, har Ret til, naar Byggeaaenet er afbetalt, at kræve sig Bruget overdraget som frit Eje mod at udstede til Staten en 1. Prioritet i Ejendommen, svarende til Gennemsnittet af de i Brugets Eksistensetid fastsatte Jordværdier, hvilken Prioritet forrentes og afdrages efter de foran fastlagte Regler.

Ovenstaaende Forslag — udtalte det konservative Mindretal i Folketingsudvalget — stilledes ud fra »de Betragtninger, at en forceret Jordudstyknings ikke samfundsmæssigt set er forsvarlig, idet den Jordfordeling, vi i Øjeblikket har her i Landet, maa anses for at være den samfundsmæssigt set sundeste, hvilket hele Situationen under Verdenskrigen noksom beviste«, og efter Forslaget vilde en fortsat Jordudstyknings kunne foretages i samme Udstrækning, som det gennemsnitligt er sket i de sidste 30 Aar, og uden at Statsbudgettet berøres deraf.

Forslaget forkastedes imidlertid med de andre Partiers Stemmer imod de Konservatives (107 Stemmer imod 20), idet man bl. a. hævdede, at Forslaget vilde standse al Udstyknings. — For øvrigt stemte de Konservative dels for en Del af de af Udvalgsflertallet foreslaaede Ændringer og dels imod nogle af disse. Foruden imod de Bestemmelser, som ogsaa Venstre stemte imod — jfr. ovenfor —, gik man imod Forhøjelsen af det i § 25 fastsatte Beløb, der med de tre øvrige Partiers Stemmer forhøjedes fra 6 Mill. Kr. aarlig til 7 Mill. Kr., ligesom man modsatte sig de i §§ 38 og 39 stedfundne Forhøjelser, der ligeledes gennemførtes med de tre andre Partiers Stemmer.

Hans Hansen, der talte for *Retsforbundet*, mente, at de to Forslag (Regeringens og Venstres) i hvert Fald vilde kunne bruges til en fortsat Udstyknings, som under de nuværende